

Vlaamse Reguleringsinstantie
voor de Elektriciteits- en Gasmarkt

Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt
Graaf de Ferrarisgebouw | Koning Albert II-laan 20 bus 19 | B-1000 Brussel
Tel. +32 2 553 13 53 | Fax +32 2 553 13 50
Email: info@vreg.be
Web: www.vreg.be

Advies van de Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt

van 4 september 2008

met betrekking tot het ontwerp van decreet houdende algemene bepalingen
betreffende het energiebeleid, zoals principieel goedgekeurd door de Vlaamse
regering op 4 juli 2008

De Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt;

Gelet op de principiële goedkeuring door de Vlaamse regering op 4 juli 2008 van het ontwerp van decreet houdende algemene bepalingen betreffende het energiebeleid (hierna "Ontwerp Energiedecreet";

Gelet op het verzoek van het kabinet van de Vlaamse minister, bevoegd voor het Energiebeleid, aan de VREG om binnen een termijn van 45 dagen haar advies te verlenen over het Ontwerpdecreet, ontvangen per brief op 24 juli 2008;

De VREG gaat in voorliggend advies enkel in op de bepalingen waar zij een verbetering mogelijk ziet en/of een aanvulling nodig acht.

Artikelsgewijze bespreking

In **artikel 1.1.3, 11°** behelst de definitie voor "afsluiten" het afkoppelen van de huishoudelijke afnemer van het net. Door de definitie te vernauwen tot het afkoppelen van huishoudelijke afnemers, omvat het begrip "afsluiten" dus niet alle andere afkoppelingen. Vraag is dan hoe men het afkoppelen van niet-huishoudelijke afnemers dan moet noemen. Beter is het begrip "afsluiten" te definiëren in zijn technische betekenis en daarmee alle afsluitingen te omvatten. Daar het begrip "afsluiten" slechts tweemaal in het decreet voorkomt, is het ook mogelijk om, daar waar de afsluiting van huishoudelijke afnemers beoogd wordt, dit te specificeren.

Hoedanook wordt al enigszins uitgegaan van dit principe: zo staat in art. **6.1.2 § 2 laatste alinea** dat de kosten voor her aansluiting voor de netbeheerder zijn als blijkt dat *de huishoudelijke afnemer ten onrechte werd afgesloten*. Als "afsluiten" per definitie het afkoppelen van de huishoudelijke afnemer is, zou in die laatste alinea eigenlijk maar moeten staan dat de kosten voor de netbeheerder zijn bij onterechte afsluiting, d.i. zonder nog eens "huishoudelijke afnemer" te vermelden. Dit kan blijven staan indien in de definitie van afsluiten de woorden "huishoudelijke afnemer" geschrapt worden.

Art. 6.1.2. §1 moet, bij aanpassing van de definitie van artikel 1.1.3, 11°, aangevuld worden als volgt: "De netbeheerder kan de toevoer van elektriciteit of aardgas *van een huishoudelijke afnemer* alleen in de volgende gevallen afsluiten:"

In **artikel 1.1.3, 105°**: toegangshouder = "elk natuurlijk persoon of rechtspersoon" i.p.v. persoon, en dit ter wille van de eenduidigheid met definitie in 104°

In **artikel 1.1.3, 107°** na "netbeheerder" toevoegen: "of transmissienetbeheerder"

Alternatief is volgende woorden weglaten: "dat opgesteld en beheerd wordt door de betrokken netbeheerder" indien voldoende duidelijk is waar het toegangsregister zich bevindt en dit geen cruciale informatie is om het begrip "toegangsregister" af te lijnen.

In **artikel 3.1.4 § 2** wordt bepaald dat de VREG een marktpartij of de aangestelden, bestuurders, managers en personeelsleden van die marktpartij inlichtingen kan vragen, en dat er op straffe van een administratieve sanctie binnen een door de VREG gestelde termijn gevraagd kan worden om medewerking te verlenen.

Uiteraard is het de VREG niet te doen om het sanctioneren van individuele personeelsleden, maar is het doel van de mogelijkheid van het opleggen van een administratieve sanctie de marktpartij tot medewerking aan te moedigen.

De vermelding van "personeelsleden" in artikel 3.1.4 § 2 kan dan ook geschrapt worden.

In **artikel 3.1.4 § 3, tweede lid** staat tikfout: laatste woord "avond": "s" aan toevoegen ('s avonds)

Artikel 3.1.4 § 3 bepaalt een nieuwe bevoegdheid van de VREG, nl. om ter plaatse kennis te kunnen nemen en kopie te nemen van elk document, gegevensbestand en registratie, en om toegang te krijgen tot elk informaticasysteem.

Naar analogie met het Waalse elektriciteits- en aardgasdecreet (art. 47 resp. art. 36*bis*), waarbij de CWaPE nog bijkomende inspectiebevoegdheden heeft, pleit de VREG voor bijkomende bevoegdheden.

Zo wenst zij de bevoegdheid te krijgen elke persoon te ondervragen over elk feit in verband met de gegevens en inlichtingen die de VREG krachtens § 2 van dat artikel kan opvragen, en de antwoorden van de betrokkene te registreren.

Inzage krijgen in documenten en informaticasystemen is immers één aspect, maar vereiste toelichtingen en verklaringen daaromtrent kunnen verkrijgen is vaak even onmisbaar in het kader van de toezichtsbevoegdheid.

Ook wenst de VREG de bevoegdheid toegekend te krijgen om ter plaatse rekeningen en meetgegevens van een marktpartij te kunnen controleren.

Dit alles in het kader van de mogelijkheid tot het uitoefenen van een daadwerkelijk toezicht op de markt.

In **artikel 4.1.2** wordt bepaald dat de VREG op verzoek van de beheerder van het plaatselijk vervoernet van elektriciteit de samenstelling van het geheel van leidingen en installaties die dit vervoernet uitmaken, kan wijzigen. Daar de VREG de bevoegdheid heeft om de lijst van de leidingen die het plaatselijk vervoernet van elektriciteit uitmaken, op te maken, lijkt het voor de hand liggend dat de VREG ook zelf het initiatief moet kunnen nemen om dit, eventueel in overleg met de netbeheerder, aan te passen.

Artikel 4.1.5, eerste lid: taalkundig: "voorafgaandelijk toestemming" in plaats van "voorafgaandelijk *een* toestemming"

In **artikel 4.1.18 § 2, eerste alinea** wordt het begrip 'distributienet' vermeld. Gelet op § 1 en het feit dat § 2 handelt over 'netbeheerders' (*cfr.* definitie) moet hieraan toegevoegd worden: "en het plaatselijk vervoernet van elektriciteit".

In de **tweede alinea, 1°** kan "het distributienet" vervangen worden door "zijn net"; op die manier wordt duidelijk dat het over het net van een netbeheerder gaat, zijnde: distributienet of plaatselijk vervoernet van elektriciteit. Ook in **2°** en in **§ 3, eerste alinea** moet dan "het net" telkens vervangen worden door "zijn net", om dezelfde reden.

In **§ 4** wordt "het net" beter vervangen door: "het distributienet of het plaatselijk vervoernet van elektriciteit" alinea: artikel 4.1.18 betreft immers enkel deze specifieke netten, en niet alle netten die door het decreet onder het begrip "net" begrepen worden.

Artikel 4.1.19 § 2 : woord ontbreekt:

Eerste lid: "De netbeheerder legt het investeringsplan daartoe jaarlijks *vóór* 1 juli aan de VREG over."

Tweede lid: "... de verplichtingen vermeld in artikel 4.1.16..."

Artikel 4.1.19 § 2 derde lid: taalkundig: *bijkomende* inlichtingen in plaats van *bijkomstige*

De titel van **Afdeling VIII** verwijst niet naar het begrip 'openbaredienstverplichtingen', terwijl de twee artikelen die eronder ressorteren wel degelijk gaan over het opleggen van openbaredienstverplichtingen aan de netbeheerder met betrekking tot de kwaliteit van dienstverlening. Temeer daar **Afdeling IX** als titel heeft: 'andere openbaredienstverplichtingen opgelegd aan de netbeheerder' is het beter duidelijk te maken dat ook de voorgaande afdeling het heeft over openbaredienstverplichtingen. Daarom wordt voorgesteld de titel van Afdeling VIII te veranderen naar: "Openbaredienstverplichtingen inzake de kwaliteit van dienstverlening opgelegd aan de netbeheerder"

In **artikel 4.1.22.** staat dat gemeenten en OCMW's hun medewerking verlenen aan de netbeheerders bij de uitvoering van de ODV opgelegd aan de leveranciers.

De zin zou vlotter klinken als volgt:

"De gemeenten en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verlenen hun medewerking aan de netbeheerders bij de uitvoering van de openbaredienstverplichtingen die hun opgelegd zijn volgens dit decreet of de uitvoeringsbepalingen ervan."

De herhaling van dezelfde bepaling in art. 4.1.21 lijkt overbodig, aangezien de bepaling in artikel 4.1.22 verwijst naar "alle" openbaredienstverplichtingen opgelegd *volgens het decreet of de uitvoeringsbepalingen ervan*. Daaronder ressorteren dus met zekerheid ook de ODV's opgelegd op grond van art. 4.1.21.

Het tweede lid van art. 4.1.21. kan dus beter geschrapt worden, daar de passage al staat onder art. 4.1.22 en dit alle openbaredienstverplichtingen van de netbeheerders omvat. Herhaling hiervan onder art. 4.1.21 is onnodig. De passage staat trouwens best op zijn plaats onder art. 4.1.22, daarom wordt deze het best daar behouden.

Indien de passage in art. 4.1.21 niet geschrapt zou worden moet alvast opgemerkt worden dat dit artikel handelt over de ODV opgelegd *aan netbeheerders* m.b.t. hun dienstverlening t.a.v. leveranciers. Het woord "leveranciers" zou dan ook vervangen moeten worden door "netbeheerders".

De **Concordantietabel** moet aangepast worden:

- Artikel 4.1.20 komt van art. 19 Elektriciteitsdecreet (evenwel zoals aangevuld door het decreet houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie, openbare werken en landbouw, zoals door de Vlaamse regering definitief goedgekeurd op 18 juli 2008)
- Artikel 4.1.21: in plaats van verwijzing naar art. 18*sexies*, moet verwezen worden naar art. 19*ter* Elektriciteitsdecreet (cfr. decreet houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie, openbare werken en landbouw, zoals door de Vlaamse regering definitief goedgekeurd op 18 juli 2008)
- Artikel 4.1.22: daarbij moet ook art. 19 Elektriciteitsdecreet toegevoegd worden.
- Waar "Gasdecreet" staat in concordantietabel, moet "Aardgasdecreet" staan.

Dus:

Artikel 4.1.20	Artikel 19 Elektriciteitsdecreet Artikel 17quater Aardgasdecreet
Artikel 4.1.21	Artikel 19ter Elektriciteitsdecreet Artikel 17quienquies Aardgasdecreet
Artikel 4.1.22	Artikel 19 Elektriciteitsdecreet Artikel 18 Aardgasdecreet

Artikel 4.2.1. § 2, 7° stelt dat de technische reglementen moeten bevatten: "de prioriteit die moet worden gegeven aan kwalitatieve warmtekrachtinstallaties en aan productie-installaties van groene stroom". Het is weliswaar zo dat deze prioriteitsregel momenteel ingeschreven staat in de technische reglementen, maar dit voorschrift betreft eigenlijk geen technische regel die daar helemaal op zijn plaats staat; het betreft veeleer een algemeen principe. Daarom wordt deze prioriteitsregel dan ook beter niet meer vermeld in de verplicht op te nemen regels in de technische reglementen, maar wordt dit beter opgenomen in het decreet zelf. Dit staat dan ook al in het ontwerp onder artikel 7.3.1. § 3. Artikel 4.2.1. § 2, 7° is totaal overbodig en verwarrend: daarmee zal de prioriteitsregel, die al in het decreet zelf staat, nog eens herhaald (moeten) worden in de technische reglementen. De VREG stelt dan ook voor artikel 4.2.1. § 2, 7° te schrappen.

In **artikel 4.3.1, § 1, laatste lid**: taalkundig: *bijkomende* inlichtingen in plaats van *bijkomstige*

De huidige procedure, vervat in uitvoeringsbesluit, bepaalt inderdaad dat de VREG een aanvraag voor een leveringsvergunning *elektriciteit* moet beslissen binnen de 3 maanden na ontvangst van de aanvraag. Voor *aardgas* is dit 3 maanden na ontvangst van de volledige aanvraag dus 3 maanden na volledigverklaring van het aanvraagdossier wat veel later dan 3 maanden na de aanvraag kan zijn. Dit onderscheid is niet gemakkelijk om te communiceren, zeker niet in het geval van een gecombineerde aanvraag (elektriciteit én aardgas). Bovendien is het ook niet logisch.

De VREG is dan ook voorstander van een gelijkschakeling van aanvraagprocedures voor de leveringsvergunningen zoals nu voorzien in het ontwerp van decreet. Wel pleit zij voor het systeem zoals het nu geldt voor aardgas: een termijn waarbinnen de beslissing over de aanvraag moet genomen worden, te rekenen vanaf de ontvangst van een *volledig* dossier.

Daarom stelt de VREG voor dat dit artikel gewijzigd wordt naar een procedure waarbij de beslissing binnen een bepaalde termijn na ontvangst van de volledige aanvraag moet genomen worden.

De VREG stelt trouwens voor dat de beslissingstermijn verkort zou worden tot 2 maanden. Dit is dezelfde termijn als deze die in Nederland en het Verenigd Koninkrijk gehanteerd wordt.

Artikel 4.3.2, eerste alinea: taalkundig: "...openbaredienstverplichtingen *met betrekking tot...*" in plaats van "...openbaredienstverplichtingen voor..."

De inhoud van 4° en 5° lijken trouwens wat te overlappen.

In **artikel 4.3.2., tweede alinea** staat dat gemeenten en OCMW's hun medewerking verlenen aan de houders van een leveringsvergunning bij de uitvoering van de ODV opgelegd aan de netbeheerders.

Deze alinea is nieuw en verantwoording ervan is onduidelijk. Er kunnen bezwaren bestaan (privacy) met betrekking tot informatiestromen van gemeenten en OCMW's naar leveranciers. De VREG stelt dan ook voor dit te schrappen.

Hoedanook moet het begrip "houders van een leveringsvergunning" vermeden worden daar dit geen gedefinieerd begrip is en er alzowel van "leveranciers" gesproken kan worden.

Concordantietabel bij artikel 4.3.2 vermeldt: artikel 19 Elektriciteitsdecreet en "*Aardgasdecreet 4.3.2*"

Dit moet artikel "18, 2° Aardgasdecreet" zijn.

Dus:

Artikel 4.3.2	Artikel 19 Elektriciteitsdecreet
---------------	----------------------------------

Artikel 18, 2° Aardgasdecreet

Artikel 4.5.1. § 1 bepaalt dat een privénet, directe lijn of directe leiding enkel kan worden aangelegd na voorafgaande goedkeuring door de Vlaamse regering. De VREG pleit voor een tussenkomst in de procedure, bvb d.m.v. voorafgaand advies. In het recentelijk aangepaste Waalse Elektriciteits- en aardgasdecreet wordt ook voorzien in een vergunning van de bevoegde minister, *na advies van de CWaPE*.

Hetzelfde geldt voor **§ 2** : bij bepaling van de nadere voorwaarden en procedures, lijkt advies van de VREG terzake opportuun.

De Memorie van Toelichting is in tegenspraak met het artikel, de 2e alinea wordt daarom beter als volgt aangepast: *De aanleg van directe lijnen en directe leidingen valt onder een andere regeling. Om de elektriciteitsproductie ..., of tussen één gasontwinningsinstallatie en één afnemer wel valt onder de verplichting van een voorafgaande goedkeuring door de Vlaamse Regering, maar er zal een vereenvoudigde procedure gelden.*

De 1e zin van de 3e alinea is ook van toepassing op directe lijnen en directe leidingen en daarom dient er achter *'de aanleg van, de levering via en het beheer van een privé-net'* de woorden *'directe lijn en directe leiding'* toegevoegd worden.

Artikel 7.1.2. § 1 bepaalt dat een WKC toegekend wordt aan de eigenaar van een productie-installatie. Oorspronkelijk bepaalde artikel 7.1.1. dit voor GSC ook, maar dat werd naderhand gewijzigd naar "de producent van de groene stroom" zoals op heden bepaald door het besluit dd. 5 maart 2004 inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen. Deze wijze van aanduiding van certificaatgerechtigde is beter omdat er situaties bestaan waarin de eigenaar van de installatie een derde is, terwijl het de bedoeling is dat de certificaten aan de gebruiker van de installatie toekomen. Men denkt daarbij bijvoorbeeld aan leasing-constructies. Indien de certificaten toekomen aan de producent van de stroom, kan contractueel nog geregeld worden wie die producent is, en dit hoeft niet de eigenaar van de installatie te zijn.

Omdat de eigenaar van de productie-installatie niet altijd degene is die de partijen als certificaatgerechtigde willen zien, is het beter zich te houden aan de vigerende bepaling daaromtrent: de certificaatgerechtigde inzake WKC is conform artikel 5 § 2 van het besluit dd. 7 juli 2006 ter bevordering van de elektriciteitsopwekking in kwalitatieve warmtekrachtinstallaties "de eigenaar van de warmtekrachtinstallatie *of de natuurlijke persoon of rechtspersoon die daartoe door hem werd aangewezen*".

De VREG stelt voor dat art. 7.1.2 § 1 in die zin wordt aangepast.

Artikel 7.1.1. dat bepaalt wie de certificaatgerechtigde voor groenestroomcertificaten is, zou ook naar analogie met wat de VREG voorstelt voor art. 7.1.2 § 1, kunnen gewijzigd worden naar: *"de eigenaar van de productie-installatie of de natuurlijke persoon of rechtspersoon die daartoe door hem werd aangewezen"*, aangezien "de producent van de groene stroom" eigenlijk een erg vaag begrip is.

In **art. 7.1.10 § 1** wordt bepaald op wie de certificatenverplichting rust. Bedoeling is dat elke toegangshouder, zoals gekend in het toegangsregister van de beheerder van om het even welk net, daaronder ressorteert. In het huidige Elektriciteitsdecreet is bepaald dat het "iedere leverancier die levert aan eindafnemers" is die ressorteert onder de verplichting. Verder stond dan wel dat als de toegangshouder geen leverancier is (volgens het toegangsregister) het de toegangshouder is die de verplichting draagt. Daarom werd in het ontwerp energiedecreet maar meteen gesteld dat het de geregistreerde in het toegangsregister betreft. Daar dit evenwel te ruim is, omdat in het toegangsregister niet enkel de toegangshouders, maar ook de titularissen van de toegangspunten

staan, moet tussen 'in het jaar n-1' en 'geregistreerd' de woorden 'als toegangshouder' toegevoegd worden.

Er stelt zich wel een probleem doordat in de definities van toegangshouder en toegangsregister niet gesproken wordt van het transmissienet. De toegangshouder is diegene die een contract heeft gesloten met een netbeheerder, maar een netbeheerder is volgens de definitie van het ontwerp de beheerder van een distributienet (elektriciteit of aardgas) en een plaatselijk vervoernet van elektriciteit, maar niét van het transmissienet.

Indien de definities terzake niet gewijzigd kunnen worden, moet minstens in art. 7.1.10 § 1 absolute duidelijkheid komen betreffende het feit dat ook de leveranciers (en andere toegangshouders) op het transmissienet onder de certificatenverplichting ressorteren. Dit kan misschien door de definities enkel voor de toepassing van Afdeling V open te trekken door ook het transmissienet erin te vatten. Volgende zin zou dan kunnen toegevoegd worden:

"Voor de toepassing van deze afdeling V wordt, in afwijking van art. 1.1.3, 107° onder 'toegangsregister' begrepen het register met alle toegangspunten van een bepaald net, opgesteld en beheerd door de beheerder van het betrokken net, en wordt in afwijking van art. 1.1.3, 105° onder 'toegangshouder' begrepen een persoon die een contract heeft gesloten met een beheerder van een net over de toegang tot diens net op een bepaald toegangspunt."

Hetzelfde dient te gebeuren voor het parallelle artikel **art. 7.1.11. § 1**

In **art. 7.1.10. § 4**: "VREG" in plaats van "reguleringsinstantie"

In **art. 7.2.3. §1.** wordt gesproken van de "houder van een leveringsvergunning". Dit begrip wordt niet gedefinieerd, en beter wordt dan ook het wél gedefinieerde begrip "leverancier" gebruikt.

In datzelfde artikel wordt gesteld dat het quotum voor groenewarmtecertificaten opgelegd kan worden aan aardgasnetbeheerders en aardgasleveranciers. De netbeheerders worden nochtans uitdrukkelijk uitgesloten van quotumplicht inzake GSC en WKC. Naar analogie hiermee moeten de netbeheerders ook voor de quotumplicht GWC vrijgesteld zijn, zodat in het artikel "aardgasnetbeheerders" geschrapt moet worden.

Niet alleen levering via het aardgasdistributienet, maar ook via het vervoernet, leidt tot certificaatplicht. Dit moet toegevoegd worden.

Bij de GWC wordt gesteld dat de Vlaamse regering het aantal voor te leggen GWC en dus het zgn. quotum zal bepalen. Van deze gelegenheid zou gebruikt gemaakt moeten worden om de haalbaarheid van een wijziging van de regeling te bestuderen. Dit omdat er nog een anomalie in huist: de berekening van de quotumplicht van WKC en GSC is gebaseerd op de totale hoeveelheid elektriciteit die afgenomen werd, ongeacht of deze afkomstig is van leveringen via het net, terwijl de quotumplicht enkel de leveranciers treft die leveren *via het net*. De leveranciers die via directe lijnen of privénetten leveren ontspringen op die manier aldus de dans.

Artikel 7.3.1. is de overname van het artikel 19 van het Besluit van de Vlaamse regering dd. 5 maart 2004 inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen. Bij recente toepassing van deze bepaling blijkt dat deze op sommige vlakken verbeterd en dus veranderd kan worden. De VREG kan hiervoor verwijzen naar haar advies van 25 juli 2008 (punt 2: kosten die verbonden zijn aan de aansluiting van de decentrale productie van hernieuwbare energiebronnen en kwalitatieve warmtekrachtkoppeling) te vinden op haar website.

In tegenstelling tot wat geldt voor de aansluiting van WKK-installaties (art. 25^{quinquies} Elektriciteitsdecreet en artikel 22bis Aardgasdecreet), waarvoor er een tussenkomst geldt voor kosten verbonden aan de aanleg van elektrische en/of aardgasleidingen voor de eerste 1000 meter op het openbaar domein tussen het distributienet en de productie-installatie, houdt de regeling voor installaties voor de productie van hernieuwbare energie een kostenplafond in. Dit kostenplafond wordt berekend als de hypothetische aansluitingskosten voor de installatie op het dichtstbijzijnde punt van net.

De berekening van hypothetische aansluitingskosten is niet alleen omslachtig, het is evenzeer niet zonder betwistingen, wat temeer het geval is indien verschillende distributienetbeheerders betrokken zijn (ene distributienetbeheerder voor berekening van de hypothetische aansluitingskost en dus van het kostenplafond, andere netbeheerder die dit kostenplafond als korting op de eigen aansluitingskosten moet toekennen).

Belangrijke vaststelling is ook het feit dat producenten op geen enkele wijze geresponsabiliseerd worden inzake de locatie van hun installatie, met een onredelijke impact op de distributietarieven voor gevolg. Dit is bij de regeling inzake de tussenkomst in de aansluitingskosten van WKK-installaties niet het geval. Teneinde de producenten in hun lokatie-keuze toch enigszins te responsabiliseren, zou de tussenkomst van de netbeheerder, en daarmee de maatschappelijke kost, dan ook beter geregeld worden via een maatregel die locaties die ver verwijderd zijn van het distributienet waarop aangesloten moet worden, financieel minder aantrekkelijk maakt.

Ten slotte stelt zich ook de vraag of een installatie voor hernieuwbare energie, die enkel bij aanvraag hernieuwbare energie blijkt te produceren, maar daarna overschakelt op de productie van grijze stroom (bijv. biomassa-installatie wijzigt afvalstromen), eigenlijk niet onterecht een tussenkomst in de aansluitingskosten ontving. Het kostenplafond zou in die zin voorwaardelijk gemaakt moeten worden, de ratio legis van de maatregel indachtig.

Om al deze redenen is een bijsturing van art. 7.3.1. aangewezen.

Art 7.1.5 § 2 laatste alinea (vanaf "tenzij...") vraagt allicht nog een nauwkeurige analyse of de gebruikte bewoording volledig beantwoordt aan de verwachting.

De reden waarom de bijzin (vanaf "tenzij") werd toegevoegd is de volgende:

Zowel groenestroomcertificaten als warmtekrachtcertificaten hebben een dubbele bruikbaarheid, zoals blijkt uit artikel 7.1.5 § 1:

- 1) gebruik als garantie van oorsprong
- 2) gebruik voor de quotumverplichting

Bij uitreiking van een certificaat krijgt dit certificaat de vermeldingen mee of dit certificaat, voor de ene, voor de andere, of voor beide functies kan gebruikt worden.

Voor groenestroomcertificaten is het vrij eenvoudig te bepalen welke aantallen certificaten moeten toegekend worden met de gegeven functies:

Voor de volledige netto-elektriciteitsproductie uit hernieuwbare energiebronnen worden groenestroomcertificaten toegekend, die allen bruikbaar zijn voor functie 2)¹. Aan het deel

¹ Enkel in uitzonderlijke gevallen zouden groenestroomcertificaten, toegekend voor elektriciteitsproductie uit hernieuwbare energiebronnen in Vlaanderen, niet bruikbaar zijn voor 2), namelijk wanneer de hernieuwbare energiebron niet valt onder de categorieën van artikel 15 van het groenestroombesluit van 5 maart 2004.

groenestroomcertificaten dat werd uitgereikt voor elektriciteit die daarbij ook nog in het transmissie- of distributienet werd geïnjecteerd, wordt de bijkomende functie 1) gegeven.

In de praktijk worden dus voor een bepaalde installatie maandelijks een aantal groenestroomcertificaten met zowel functie 1) als 2) uitgereikt, en daarbij nog een aantal certificaten met enkel functie 2) (voor het deel elektriciteit dat naar verbruikers ter plaatse gaat).

Voor warmtekrachtcertificaten is dit ingewikkelder.

Het aantal warmtekrachtcertificaten dat bij uitreiking de functie 1) moet hebben wordt bepaald door de elektriciteitsinjectie door de WKK.

Het aantal warmtekrachtcertificaten dat bij uitreiking de functie 2) moet hebben wordt bepaald door de warmtekrachtbesparing WKB.

Dit bedrag WKB (uitgedrukt in MWh) kan, afhankelijk van de karakteristieken van de specifieke WKK, groter of kleiner is dan de elektriciteitsinjectie.

Het is enerzijds de bedoeling dat alle elektriciteitsinjectie door WKK wordt gehonoreerd met een aantal certificaten met functie 1).

Anderzijds moet de volledige warmtekrachtbesparing door een WKK worden gehonoreerd met een aantal certificaten met functie 2) – voor zover de warmtekrachtinstallatie in dienst is genomen of ingrijpend gewijzigd werd na 2002 en nog niet in de degressiviteit (vanaf het vijfde jaar na indiening) zit.

Het aantal warmtekrachtcertificaten dat moet worden toegekend wordt dus bepaald door het maximum van elektriciteitsinjectie of warmtekrachtbesparing (beide in MWh). Het aantal certificaten die zowel functie 1) als 2) moeten hebben wordt bepaald door het minimum van beide waarden. De toevoeging in art 7.1.5 §2 laatste alinea (vanaf "tenzij...") heeft dus enkel zin als ook in artikel 7.1.2 §1, met betrekking tot de bepaling van het aantal toe te kennen certificaten, het onderscheid zoals hierboven toegelicht wordt geïncorporeerd.

Best wordt deze uiteenzetting opgenomen in de Memorie van Toelichting, ter verduidelijking van de regel.

Als alternatief zou ook overwogen kunnen worden om gescheiden (los van elkaar verhandelbare) certificaten uit te reiken voor de warmtekrachtbesparing enerzijds (als steuncertificaat), en de elektriciteitsinjectie anderzijds (als garantie van oorsprong als bewijs van levering van WKK-stroom, zonder dat hieraan een verdere overheidssteunmechanisme is verbonden). Deze piste kan uiteraard enkel gevolgd worden mits grondig voorafgaand onderzoek, maar zou de transparantie van het mechanisme ten goede kunnen komen.

In **artikel 7.3.2.** wordt het eerste lid best volledig weggelaten. Die bepaling wordt immers volledig herhaald als laatste zin van het tweede lid. Het leest ook vlotter als eerst gezegd wordt welke kosten voor de netbeheerder zijn, waarna bepaald wordt dat alle overige kosten ten laste van de aanvrager zijn. Bovendien slaat het eerste lid hoedanook enkel op het tweede lid (aansluiting op elektriciteitsdistributienet) en niet op het derde lid (aardgasdistributienet).

Bij schrapping van het eerste lid moet in het laatste lid de verwijzing naar "het tweede lid en derde lid" ook vervangen worden door "het eerste en tweede lid".

In **artikel 13.1.1, 3°** wordt bepaald dat degenen die een privénet aanleggen zonder voorafgaande goedkeuring strafbaar zijn. Hetzelfde zou moeten gelden voor degenen die een directe lijn of directe leiding aanleggen zonder goedkeuring. Het is immers onduidelijk en onlogisch dat, ondanks het feit dat allen een goedkeuring vereisen, enkel de aanleggers van een privénet zonder vereiste vergunning strafbaar zouden zijn.

Artikel 36 van het Elektriciteitsdecreet waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, verwijst naar artikel 18, eerste lid, waarin sprake is van de aanleg van een elektrische leiding, en het feit dat daarvoor een toelating vereist is. Met andere woorden: ook krachtens het Elektriciteitsdecreet wordt de aanleg van een directe lijn geïmagineerd door de strafbepalingen.

Artikel 45 van het Aardgasdecreet waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, verwijst naar artikel 17, waarin sprake is van de aanleg van een directe leiding en het feit dat daarvoor een toelating vereist is. Met andere woorden: ook krachtens het Aardgasdecreet wordt de aanleg van een directe leiding al geïmagineerd door de strafbepalingen.

In **artikel 13.2.1 § 4** wordt bepaald dat de administratieve sanctie, opgelegd door de VREG, aangevochten kan worden bij de rechtbank van eerste aanleg *te Brussel* binnen zestig kalenderdagen na ontvangst van de kennisgeving.

Hiermee wordt de territoriale bevoegdheid (Brussel) en worden regels van de rechtspleging (60-dagentermijn) bepaald terwijl dit in principe een federale bevoegdheid betreft. Best wordt in de Memorie van Toelichting verantwoord te worden waarom deze rechtsplegingsregels gespecificeerd worden.

Het bepalen van de territoriale bevoegdheid bij de rechtbank te Brussel is een afwijking van de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek (woonplaats/zetel verweerder).

De VREG stelt dan ook voor dat volgende motivering met betrekking tot artikel 13.2.1. aan de Memorie wordt toegevoegd.

“De keuze voor de Brusselse rechtbank als territoriaal bevoegde rechtbank voor geschillen inzake de bepalingen opgesomd in art. 13.2.1 § 1 vloeit voort uit het feit dat de betreffende materie een grotere specialisatie van de rechtbank vereist, wat door concentratie van eventuele geschillen in één enkel rechtsgebied, en daarmee voor één enkele rechtbank, eerder bereikt kan worden. Bovendien wordt de VREG geconfronteerd met marktpartijen met maatschappelijke zetel in het buitenland, en kan het niet de bedoeling zijn dat de regulator processen in het buitenland moet gaan voeren indien zij wenst op te treden als eiser in een betwisting.”

Verder wordt bepaald dat de rechtsvordering binnen de zestig kalenderdagen moet worden ingesteld. Ook hier is een verantwoording van het bepalen van een termijn opportuun, gelet op de principiële bevoegdheid van de federale regelgever en art. 10 BWHI als grondslag voor de bevoegdheid van de decreetgever.

Dergelijke verantwoording hoort thuis in de Memorie van Toelichting.

Er kan hiervoor verwezen worden naar het feit dat betaling moet geschieden uiterlijk 60 dagen na de kennisgeving van de administratieve geldboete, en dat na het verstrijken van deze termijn de boete onbetwist en opeisbaar is. Conform art. 13.2.1 § 6 kan dan ook na 60 kalenderdagen tot invordering van het bedrag overgegaan worden bij dwangbevel. Aangezien de eventuele procedure tot betwisting van de boete zelf enerzijds, en de invorderingsprocedure anderzijds, best gescheiden blijven, zeker gelet op het feit dat enkel zekere en vaststaande schulden (en dus onbetwiste of niet meer betwistbare schulden) het voorwerp kunnen zijn van een dwangbevel, is het aangewezen de termijn waarbinnen de boete in rechte betwist kan worden te beperken tot de termijn waarbinnen nog niet tot invordering kan worden overgegaan.

Bij gebrek aan sanctie op het verlopen van deze termijn, blijft trouwens onduidelijk wat het gevolg ervan is. Beter wordt dan ook een sanctie toegevoegd.

De VREG stelt dan ook voor dat artikel 13.2.1 § 4 wordt aangevuld met de woorden “op straffe van onontvankelijkheid” tussen de woorden “kan” en “aangevochten”.

In **artikel 13.2.5 § 2**, eerste lid wordt bepaald dat, in afwijking van de procedure in artikel 13.2.1 § 1 tot en met 3, het bedrag van de administratieve geldboete aan de betrokkene wordt meegedeeld per aangetekende brief, met vermelding van de redenen waarom de administratieve geldboete wordt opgelegd, met verwijzing naar de bepalingen die van toepassing zijn, de berekening van het bedrag, en de beroepsmogelijkheid.

Dit terwijl in artikel 13.2.1 § 3 bepaald wordt dat het opleggen van de boete aan betrokkene wordt meegedeeld in een met reden omklede aangetekende brief, met verwijzing naar de bepalingen die van toepassing zijn, de hoogte van de administratieve boete (het bedrag dus) en in voorkomend geval de berekening ervan, en de beroepsmogelijkheid.

Artikel 13.2.5 § 2, eerste lid blijkt dus inhoudelijk op geen enkel vlak te verschillen van artikel 13.2.1 § 3, waardoor onduidelijk is waarom van artikel 13.2.1 § 3 afgeweken wordt. Daar een onnodige afwijking enkel tot procedurele verwarring leidt, wordt beter in artikel 13.2.5, § 2, laatste lid bepaald dat de procedure, vermeld in artikel 13.2.1, § 3 (in plaats van § 4) tot en met 8, van overeenkomstige toepassing is.

In artikel 13.2.5 § 2 worden dan beter enkel de laatste 3 (van 4) alinea's behouden, waarbij het eerste lid bepaalt:

"In afwijking van de procedure in artikel 13.2.1 § 1 en 2 kan de betrokkene, indien hij het oneens is met de berekening van de administratieve boete, **op straffe van verval** binnen de dertig dagen na de kennisgeving zoals bepaald in artikel art. 13.2.1 § 4, de VREG per aangetekende brief op de hoogte brengen van de materiële vergissingen of rekenfouten die bij de berekening gemaakt zouden zijn. **Dit bezwaar schorst de termijn bedoeld in art. 13.2.1 § 4.**"

De toevoeging dat de bezwaarprocedure de 60-dagentermijn om een rechtsvordering in te stellen, schorst, lijkt noodzakelijk om te vermijden dat, indien de VREG (die niet gebonden is aan enige termijn om over het bezwaar te beslissen) meer dan 30 dagen later haar beslissing ter kennis geeft aan betrokkene, nodeloze gerechtelijke procedures opgestart worden louter om provisoire redenen. In het geval de bezwaarindiener immers nog geen beslissing van de VREG inzake de bezwaarprocedure heeft ontvangen binnen de 60 dagen nadat de administratieve geldboete hem ter kennis werd gegeven, zal hij zich genoodzaakt zien toch al provisoir een rechtsvordering in te stellen, wat tot eventuele nodeloze kosten en procedures leidt.

Het tweede lid van 13.2.5 § 2 (het huidige derde lid) wordt beter als volgt omschreven:

"De VREG kan haar beslissing herroepen of het bedrag van de administratieve geldboete aanpassen als blijkt dat er materiële vergissingen of rekenfouten gemaakt zouden zijn. **Zoniet wijst zij het bezwaar van betrokkene af. In elk geval vindt een nieuwe kennisgeving plaats.**"

Door te bepalen dat *in elk geval* een kennisgeving plaatsvindt, kan deze kennisgeving dienen als starttermijn voor een eventuele rechtsprocedure, conform art. 13.2.1, §4, daar de bezwaarprocedure schorsend zou werken. Ook heeft dit het voordeel dat op die manier, wat de beslissing van de VREG omtrent het bezwaar ook is, dus ook in geval van afwijzing, een kennisgeving zal gebeuren en dit om aldus duidelijkheid te verschaffen omtrent het gevolg dat aan een ingediend bezwaar wordt gegeven.

De derde en laatste alinea van art. 13.2.5, § 2, gelet op voorgaande opmerkingen, zou moeten bepalen:

"De procedure, vermeld in artikel 13.2.1, § 3 tot en met 8, is van overeenkomstige toepassing."

In **artikel 13.3.1** wordt gesteld dat de naleving van bepaalde verplichtingen, onder meer deze in artikelen 7.5.1 en 7.5.2, zal worden gecontroleerd door de ambtenaren van het Vlaams

Energieagentschap die daartoe door de Vlaamse Regering zijn aangeduid. Artikelen 7.5.1 en 7.5.2 betroffen tijdens de opmaak van het voorontwerp van decreet de verplichtingen van de brandstofleveranciers ter stimulering van het rationeel energiegebruik en het gebruik van de hernieuwbare energiebronnen, ressorterend onder hoofdstuk V. Later werd dit hoofdstuk VI, waardoor de nummering aangepast werd naar 7.6.1 en 7.6.2. Artikel 13.3.1. van de Memorie van Toelichting zou dan ook in die zin aangepast moeten worden dat het naar de artikelen 7.6.1 en 7.6.2 in plaats van de artikelen 7.5.1 en 7.5.2 verwijst.

Aangezien in de loop van de opstelling van het decreet volgende artikelnummers als volgt wijzigden:

oud	nieuw
7.5.1	7.6.1
7.5.2	7.6.2
7.6.1.	7.7.1
7.6.2	7.7.2
7.7.1	7.5.1

moet de **concordantietabel** dienovereenkomstig gewijzigd worden.

Artikel 13.3.2, § 1 wordt verwezen naar artikel 7.7.1. Dit artikel is ondertussen 7.5.1. geworden. De verwijzing is thans dus niet meer correct.

Art. 7.5.1. betreft de ODV's inzake REG die aan de leveranciers en netbeheerders kunnen worden opgelegd. Art. 13.3.2 stelt hierop enkel een sanctiemechanisme in werking t.o.v. de netbeheerders, niet t.a.v. de leveranciers. De VREG stelt zich de vraag of bewust de leveranciers van het sanctiemechanisme werden weggelaten, en art. 7.5.1. enkel t.a.v. de netbeheerders afdwingbaar is.

In **artikel 13.3.2** moeten de paragrafen in vetschrift gezet worden.

In **artikel 13.3.4, §§ 1 en 2** wordt verwezen naar art. 7.5.1. Dit artikel is ondertussen 7.6.1. geworden. De verwijzing is thans dus niet meer correct. In § 3 wordt verwezen naar 7.5.2, en dit moet 7.6.2 zijn.

'§ 4' moet in vetschrift gezet worden.

Artikel 13.3.5, § 3 en § 11 bepalen beiden dat het beroep bij de rechtbank van eerste aanleg schorsend werkt. Schraping van § 11 heeft wel voor gevolg dat dit beroep bij de rechtbank enkel voor de in § 3 opgesomde administratieve geldboetes schorsend werkt (13.3.2 §§ 3, 4 en 5), en niet voor alle andere boetes. Voor zover het niet de bedoeling is dat enkel met betrekking tot bepaalde geldboetes een schorsend beroep kan worden ingediend, en met betrekking tot andere niet (wat vermijden moet worden indien hier geen valabele reden voor is) neemt § 3 best de bepaling van § 11 over, waarna § 11 geschrapt kan worden.

Het onderscheid tussen de administratieve geldboetes die louter declaratief zijn (geen appreciatiebevoegdheid van de overheid) en degene die een opportuniteitsoordeel inhouden, dient volgens de VREG niet gemaakt te worden. Bij gebonden bevoegdheid van de overheid zal de beslissing immers beperkt blijven tot het erkennen en verklaren dat de in de norm van het objectief recht vermelde voorwaarden vervuld zijn. De bescherming van het subjectief recht behoort tot de bevoegdheid van de justitiële rechter. Voor de overige administratieve boetes, met opportuniteitsoordeel van de overheid, wordt ervoor geopteerd de justitiële rechter expliciet bevoegd te achten. Dit wordt verantwoord in de memorie van toelichting onder de bespreking van art. 13.3.5. Met andere woorden: voor alle administratieve geldboetes kan verwezen worden naar het beroep bij de (burgerlijke) rechter.

Artikel 13.3.5, § 2 en § 5, tweede lid bepalen beiden een mogelijkheid tot het verlenen van uitstel van betaling. § 2 heeft enkel betrekking op de boetes bepaald in art. 13.3.2 §§ 3, 4 en 5, en daaromtrent is er ook een mogelijkheid tot kwijtschelding en vermindering, naast het uitstel.

Is er een reden voor dit onderscheid? (cfr. gelijkaardige opmerking m.b.t. artikel 13.3.5, § 3 en § 11). Indien er geen reden voor dit onderscheid is, wordt best enkel § 2 behouden, met schrapping van de aanduiding van specifieke artikelen (13.3.2 §§ 3, 4 en 5), en wordt § 5, tweede lid geschrapt.

In de **Memorie van Toelichting** betreffende **artikel 13.3.5** wordt de term Arbitragehof gebruikt. Dit moet 'Grondwettelijk Hof' zijn. Ook wordt gesproken van de "afdeling *Administratie* van de Raad van State" doch deze naam is ondertussen gewijzigd naar "afdeling *Bestuursrechtspraak*"

In de uiteenzetting wordt als reden voor het beroep op de impliciete bevoegdheid van de decreetgever tot regeling van de rechtspleging verwezen naar een arrest van het (toenmalige) Arbitragehof nr. 128/99 waarbij uiteengezet wordt dat de toetsingsbevoegdheid van de Raad van State van administratieve geldboetes geen daadwerkelijk juridictioneel toezicht, zoals gewaarborgd door de Grondwet en het EVRM, zou inhouden. Deze motivering is evenwel ondertussen wat achterhaald. Het Grondwettelijk Hof heeft zich immers later nogmaals uitgesproken over de grondwettelijke vereiste omvang van de rechterlijke toetsing van de administratieve sancties, inzonderheid administratieve geldboetes, bij arrest nr. 127/2000 van 6 december 2000. Daarbij werd geoordeeld dat zowel de afdeling administratie (nu: bestuursrechtspraak) van de Raad van State als de in artikel 159 van de Grondwet bedoelde rechtscolleges op de administratieve geldboete een controle uitoefenen in rechte en in feite. Er werd ook geoordeeld dat zowel de afdeling administratie (nu: bestuursrechtspraak) van de Raad van State als voormelde rechtscolleges aan de eisen van artikel 6 van het EVRM en van artikel 14 van het BUPO-verdrag voldoen.

Het toekennen van een specifieke bevoegdheid aan de justitiële rechter door verwijzing naar de noodzaak aan de betrokkenen de rechtsbescherming te waarborgen waarop zij krachtens de Grondwet recht hebben, doorstaat dus in het licht van het latere arrest nr. 127/2000 van het toenmalige Arbitragehof de toets van de noodzakelijkheid uit art. 10 BWHI niet meer. Zo adviseerde de Raad van State alvast reeds met betrekking tot een ander decreetsontwerp (*Parl. St. VI. Parl. 2000-2001, 689/1, 87*): "*De bij ontstentenis van een specifieke bevoegdheidstoewijzing aan een andere rechter op grond van het gemeen recht openstaande mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, afdeling administratie, in te stellen tegen de administratieve beslissing waarbij de administratieve sanctie wordt opgelegd (alsmede de mogelijkheid om bij de justitiële rechter een exceptie van illegaliteit op te werpen binnen het raam van betwistingen omtrent de invordering van de administratieve geldboete), volstaat dan om te voldoen aan de grondwettelijke vereisten inzake rechtsbescherming, zodat het alvast ter eerbiediging van die vereisten niet noodzakelijk kan worden geacht dat de decreetgever een specifieke bevoegdheidstoewijzing aan de justitiële rechter zou verrichten.*"

De Raad van state stelde in het hogervermelde advies dan ook dat het aanbevelenswaardig zou zijn dat de decreetgever in de Memorie van Toelichting het instellen van het beroep bij de justitiële rechter op een omstandige wijze verantwoordt.

Als verantwoording voor de aanduiding van de justitiële rechter voor behandeling van geschillen inzake de administratieve geldboetes kan wel gewezen worden op de mogelijkheid tot modulering van de boete die deze rechter heeft, in tegenstelling tot de Raad van State, die deze bevoegdheid niet heeft.

Inzake de voorwaarde van de marginale weerslag, zoals besproken in de vijfde alinea van de bespreking van het artikel in de Memorie van Toelichting, kan naast hetgeen reeds uiteengezet is ook gewezen worden op de beperkte draagwijdte van het desbetreffende contentieux.

In **artikel 14.1.3.** wordt als tarief van de heffing bij een hoeveelheid elektrische stroom van 4000 tot en met 5000 GWH bepaald op 174.485 euro. Dit betreft ongetwijfeld een materiële fout daar het bestaande elektriciteitsdecreet het bedrag van 178.485 euro vermeldt.

In **artikel 14.2.3.** zijn de opklimmende categorieën van hoeveelheid aardgas, die de heffing bepalen, zodanig omschreven dat in bepaalde situaties niet duidelijk is welke heffing verschuldigd is. Meer bepaald is absoluut niet uit te maken welke heffing verschuldigd is bij een hoeveelheid elektrische stroom die de overgang naar een hoger heffingsbedrag uitmaakt: 100, 250, 500, 1.000, enz. doordat deze getallen telkens begrepen zijn in 2 categorieën.

Hoeveelheid aardgas, uitgedrukt in GWh calorische bovenwaarde zoals berekend in artikel 29	Heffing uitgedrukt in euro
0 ≤ 100	1 040
100 ≤ 250	3 645
250 ≤ 500	7 810
500 ≤ 1 000	15 615
1 000 ≤ 2 000	31 235
2 000 ≤ 3 000	52 060
3 000 ≤ 4 000	72 880
4 000 ≤ 5 000	93 705
5 000 ≤ 7 500	130 145
7 500 ≤ 10 000	182 200
10 000 ≤ 15 000	260 290
15 000 ≤ 20 000	364 405
20 000 ≤ 25 000	468 520
25 000 ≤ 30 000	572 635
30 000 ≤ 35 000	676 750
35 000 ≤ 40 000	780 865
40 000 ≤ 45 000	884 980
45 000 ≤ 50 000	989 095
> 50 000	1 145 270

Beter kan dan ook vóór elk getal (behalve vóór "0") het symbool ">" geplaatst worden.

Dit zou naar analogie hiermee ook gedaan kunnen worden voor **art. 14.1.3.** die het woord "tot" tussen de getallen gebruikt. Betekenis van "tot" is immers taalkundig onduidelijk: of het eindgetal erin begrepen (in de betekenis van "tot en met") of niet, is nog steeds geen uitgemaakte zaak.

Artikel 15.1.1. wijzigt art. 569, 33° Ger.W dat de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg bepaalt voor behandeling van de geschillen inzake administratieve geldboetes opgelegd op grond van artikel 37, § 1, van het Elektriciteitsdecreet en artikel 46, § 1, van het Aardgasdecreet.

Artikel 37 § 1 Elektriciteitsdecreet en art. 46, § 1 Aardgasdecreet betreffen de mogelijkheid van de VREG om administratieve geldboetes op te leggen indien niet ingegaan wordt op een aanmaning tot naleving van bepalingen van het decreet of de uitvoeringsbesluiten.

De artikelen in het ontwerpdecreet dat art. 37 § 1 en art. 46, § 1 overneemt, zijn de artikelen 13.2.2. tot en met 13.2.5.

Voor de administratieve geldboetes die opgelegd kunnen worden door VEA, conform art. 13.3.2, wordt de uitsluitende bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg (nog) niet bepaald door art. 569, 33°, dat immers niet verwijst naar artikel 37*bis* van het Elektriciteitsdecreet.

Naar analogie met wat geldt voor de administratieve geldboetes die opgelegd kunnen worden door de VREG, valt te overwegen de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg ook te regelen voor de administratieve geldboetes die opgelegd kunnen worden door VEA. Dit lijkt trouwens ook de bedoeling te zijn gelet op art. 13.3.5 § 3, dat spreekt van de rechtbank van eerste aanleg, althans voor de boetes op grond van artikel 13.3.2, § 3, 4 en 5.

Er kan dan ook in art. 15.1.1. ingeschreven worden, na '13.2.5': "en artikelen 13.3.2 tot en met 13.3.4"

Aangezien dit een uitbreiding van de huidige bepaling van art. 569, 33° Ger.W. betreft, namelijk met betrekking tot de administratieve geldboetes opgelegd door VEA, is in voorkomend geval een verantwoording nodig in de Memorie van Toelichting. De mogelijkheid voor de decreetgever om een bevoegdheid toe te wijzen aan een rechtbank wordt gebaseerd op art. 10 BWHI. De uitbreiding van de bestaande bepaling is noodzakelijk omwille van de rechtszekerheid en om een duidelijke en coherente regelgeving in het betrokken domein te waarborgen. Het gebrek aan uitbreiding van art. 569, 33° Ger.W. met de bevoegdheid voor de betwistingen inzake de administratieve geldboetes opgelegd door VEA zou kunnen leiden tot verwarring en rechtsonzekerheid omtrent de toegang tot de rechtbank, gelet op het feit dat reeds bepaald is dat de geschillen betreffende administratieve geldboetes opgelegd door de VREG tot de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg behoren, en dit kan op eenvoudige wijze vermeden te worden.

De bepaling van de materiële bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg voor deze zeer specifieke geschillen leent zich volgens de VREG bovendien tot een gedifferentieerde regeling, daar het in feite al een bevestiging van de volheid van bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg betreft, waardoor er van differentiatie geen sprake is. Tenslotte lijkt de regeling slechts een zeer marginale weerslag te hebben, gelet op de beperkte draagwijdte van het desbetreffende contentieux en temeer de aanwijzing van bevoegde rechtbank op zich geen afwijking inhoudt van de federale regeling tot aanwijzing van de materieel bevoegde rechtbank, daar de rechtbank van eerste aanleg volheid van bevoegdheid heeft.

Met betrekking tot het feit dat de VREG voorstelt dat in art. 569, 33° Ger.W. verwezen wordt naar de artikelen 13.3.2 tot en met 13.3.4 en niet enkel naar artikel 13.3.2, § 3, 4 en 5. (beperkt aantal administratieve geldboetes) kan verwezen worden naar de opmerkingen hierboven met betrekking tot artikel 13.3.5., § 3 en § 11.

Ten slotte zouden de vier voetnoten onderaan **concordantietabel** gevoegd bij de Memorie van Toelichting geschrapt moeten worden. Het voorstel van decreet waarnaar verwezen wordt, is inmiddels gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en daarmee vigerende regelgeving geworden, waardoor een verduidelijking van de oorsprong van de tekst onnodig is.

Voor de VREG

Brussel, 4 september 2008,

André Pictoel
Gedelegeerd bestuurder